Ч. 251. Второк 17 (4) падолиста 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кабінет урядничий а партиї парляментарні.— Події на Балкані.— З Німеччини. —З Росиї.— Смерть хіньского цїсаря і цїсаревої-вдовицї.

Стало ся, як заповідувано. Позаяк партиї парляментарні не могли погодити ся, то бар. Бінерт зложив кабінет чисто урядничий і задержав лиш институцию міністрів земляків і о стілько не зірвав з партиями зовсім. В справі сій наспіли вчера такі вісти з Відня:

Бар. Бінерт був в суботу по полудни на одногодинній авдиенциї у Цїсаря в Шенбруні. Цїсар затвердив представлені бар. Бінертом предложеня що-до утвореня нового кабінету. Після тих предложень, новий кабінет буде складати ся як слїдує:

Президент кабінету: міністер бар. Бінерт.

Міністерство справ внутрішних: міністер шеф секциї Гердтель.

Міністерство віроісповідань і просьвіти: управитель шеф секциї Канер.

Міністерство справедливости: управитель шеф секциї др. Гольцкнехт.

Міністерство скарбу: управитель шеф секциї бар. Йоркаш-Кох.

Міністерство торговлї: управитель шеф секциї др. Матталя.

Міністерство зелїзниць: управитель шеф секциї Форстер.

Міністерство рільництва: управитель шеф секциї Попп.

Міністерство публичних робіт: управитель шеф секциї ґр. Вікембурґ.

Міністерство кравової оборони: міністер ґен. Ґеорґі.

Міністри земляки: (польский) Абрагамович; (ческий) др. Зачек і (німецкий) др. Шрайнер.

Після того управу міністерств обняли найвисші ранґою шефи секциї. Урядове повідомлене о складі нового кабінету появить ся ві второк в ранїшнїй „Wiener Ztg."

Вже з того самого, що новий кабінет складає ся поправді лиш з трох міністрів: президента кабінету, міністра справ внутрішних і міністра кравової оборони а всї прочі суть лиш управителями а не міністрами, можна вносити, що справа утвореня парляментарного кабінету ще не залишена зовсїм, бо в такім случаю мусїло би прийти до далеко острійшої кризи. Та й дійстно доносять з Відня, що акция в справі утвореня парляментарного кабінету не розбила ся, лиш перервана. Она розпічне ся на ново і потягне ся довше а партиї поки що як з одної сторони будуть мусїли старати ся погодити ся з собою, так з другої сторони будуть мусїли старати ся позискати собі правительство, до чого нагода вже дуже близька, бо, як зачувати, парлямент має бути скликаний межи 20 а 24 с. м. Він має залагодити провізорию буджетову і анексию Босни. Бар. Бінерт може й не зле обчисляє і длятого поспішив ся так дуже з утворенем урядничого кабінету: чого би партиї може не так скоро ухвалили парляментарному кабінетови, того не так легко відважать ся відмовити урядничому кабінетови. Досить характеристична єсть слїдуюча вість з Відня: По оголошеню нового кабінету в будинку парляменту настав спокій а майже всї посли роз'їхали ся домів.

З Софії доносять: З нагоди закінченя в собраню дискусиї адресової промавляли президент міністрів Малинов і міністер справ заграничних Папріков. Президент міністрів вказав на то, що межи анексиєю Босни і Герцеґовини а проголошенем Болгариї королївством нема ніякої звязи. Міністер справ заграничних вказав на то, що заведене конституциї в Ту-

---

10)

ДЕТЕКТИВКА.

Повість з житя Американки.

(З нїмецкого — Г. Райнгардта).

(Дальше).

В кілька неділь опісля ішла Джесі долї Дебрасівскою улицею до Ольд Пер ч. 40, щоби звідтам перевезти ся до Джерзі Сіті. На березї побачила она, як якийсь злєдащіло виглядаючий чоловік ганьбив голосно і по простацки свою молоду але збідовану жінку, що ішла коло него, а навіть грозив їй кулаками. Коли бідна жінчиско оглянула ся несьміливо довкола себе і побачила, що люди звертають загально увагу на лаючого і на неї, просила его жалістним голосом, щоби він спамятав ся. Але то ще більше его розлютило і він вдарив єї кулаком в груди. Нещасна аж заточила ся. Мимо того той лютий чоловічиско ще й другий раз замахнув ся на неї.

Але в тій хвили Джесі вхопила вже его за руку і виконала кілька зручних „джіуджіцу", а той лютий чоловічиско мов би громом ражений присїв як підкошений і впав на колїна. Але она его не пустила, лиш ще більше тиснула его, так, що він перед всїма людьми сував ся на колїнах. Ревів і просив ся, аж наконець таки зовсім повалив ся на землю.

Тепер звернула Джесі свою увагу на бідну женщину. Она вхопила ся була стовпа від ліхтарні, щоби не впасти. Але длятого ще не могла довший час удержати ся на ногах. Она присіла під стовпом і здавало ся, що зімлїє.

Джесі зробило ся жаль єї. Она хотїла того лютого чоловіка завізвати, щоби заопікував ся нею, але той на руках і ногах відсунув ся трохи дальше, а відтак таки десь щез. Джесі закликала длятого якогось поліцая. Але що тимчасом на устах бідної жінки показала ся кров, і она не могла вже навіть і скулена сидіти, то не позіставало нїчого иншого, як лиш відвезти єї до якогось шпиталю. Щоби то як найборше зробити, обіцяла ся Джесі заплатити за віз. Поліцай приказав тоді візникови їхати до великого шпиталю Бельвю, положеного межи першою Евнї а Іст Рівером. Джесі сїла також до воза і казала подати собі число, під котрим відставлену в шпитали записано.

В два днї опісля навідала ся Джесі до бідної жінки. Розважала єї і зробила їй втіху кількома малими дарунками. В тій комнатї було кожде ліжко заняте. Джесі розмавляла ввічливо також і з сусідками тої, котрою заопікувала ся. Аж нараз ніби кров в ній застигла. В постели по тамтім боці тота жінка з позападаним лицем! А може то їй лиш щось привиділо ся? Нї. Мимо того, що черти лиця у тої жінки були дуже змінили ся, Джесі єї таки добре пізнала. То була „его" жінка.

Джесі нїколи й на думку не прийшло, що она могла колись стрітити ся з нею в таким станї. Длятого й не могла погодити ся з тим видом, котрого, як їй здавало ся, не могла би й мінутку видержати. Не втїкала. Не стало ся нїчого такого нечуваного, як то она нераз в своїм дусї представляла. Але якась непоборима сила перла єї до ліжка недужої, котра лежала з замкненими очима і хорчала.

— Води! — прошепнула недужа, котрій може здавало ся, що стоїть коло неї дозорниця недужих.

Дрожачими руками приложила Джесі склянку до уст очевидно тяжко недужої. По кріплена отворила відтак очи і видивила ся на подавшу їй води, мов би хотїла єї щось спитати ся. Черти єї позістали неповорушні. А відтак без найменшого здивованя в голосі вимовила з тиха: Дякую вам, Джесі.

Джесі гадала, що згине на місци. На силу відозвала ся: То ви мене пізнали, панї Ріфова?

— Умираючі мають часом дуже бистре око — прошепнула недужа. — Бистрійше як мали тоді, коли ще були при повній силї. Я маю тут на думцї погляд пригадки і погляд самопізнаня. Дайте менї ще раз напитись, Джесі, і сядьте собі тут на край моєї постелї. Так. А тепер послухайте зізнаня жінки, котрої днї вже почислені.

Она відотхнула а відтак говорила дальше: Головна річ того, хочу вам сказати, то — то, що я сама винувата свому нещастю. Клерк Ріф то не злий чоловік. Але я своїм браком любови, своїм холодним серцем і своєю злосливостию затроїла єму его житє, зробила єму пекло тут на земли. Длятого він мене одного дня, коли его взяла ся розпука, покинув в Чі-

реччині поставило справу македоньску в зовсім иншій формі, користній для розвитку населеня. Справа Гешова довела остаточно до рішеня, котре виконано в Тірнові. Міністер заперечив також, мов би була якась звязь межи проголошенєм Болгариї королівством а анексиєю Босни і Герцеґовини.

Що до відносин до держав, то они не змінені, а коли держави піднесли деякі жалоби против Болгариї, то лиш на основі непорозуміня а по усуненю тих непорозумінь відносини поправлять ся.

Коли в Туреччині нове правительство дасть одноплемінникам Болгарів всі права, тоді прийде час подати собі взаїмно руки і оба народи будучи панами у себе, будуть могли спокійно розвивати ся. Коли же би відносини инакше уложили ся, чого Болгария не бажає, тоді правительство буде кріпко стояти на своїм становищи і має надію, що знайде підпору в собраню.

Орґан національної сербскої партиї „Српска Застава" доказує, що Сербія веде нині трояку політику. Політика, яку веде міністер справ справ заграничних Міловановичь, має на ціли осягненє компензаций територияльних; друга політика, яку веде наслідник престола в Петербурзї, єсть за автономією Босни і Герцеґовини, підчас коли трета політика, яку заступає місия Новаковича в Константинополи, стремить до союза з Туреччиною. Всі тоті три політики стоять в суперечности з собою. Сожаліти треба, що Сербія навіть в теперішнім критичнім положеню не має поважних мужів державних.

В російскій думі державній відбув ся оногди вибір президента. Президентом вибрано на ново Хомякова 316 голосами против 36. Палата приняла вибір Хомякова трикратними грімкими оплесками. Першим віцепрезидентом вибрано знову кн. Волконьского, другим знову Меєндорфа. При кінци засїданя віддано честь через повстанє з місць споминови помершого в Парижи вел. кн. Алексія.

Що стало ся в Пекінї, де майже рівночасно померли хіньский цісар і хіньска цісарева-вдовиця, годі знати. Скупі вісти, які доси наспіли з хіньскої столиці, не дають навіть основи до здогаду причини тої катастрофи. Можна хиба лиш припускати, що смерть молодого цісаря так вплинула на стару цісареву-вдовицю, що і она занедужала та й в короткім часї померла. Цісар хіньский помер ще в суботу по полудни о 5 год., як кажуть, серед великих мук. Перед смертию мали проявити ся ознаки збожеволїня. Цісарева-вдовиця, була — кажуть, ще на раді коронній, котра займала ся справою наслідника престола, зімлїла там на вість о смерти цісаря, а вчера і сама померла.

Цісар Квант-хсі („Продовженє сьвітла"), син неба, уродив ся 2 серпня 1872 р. і став вже 13 січня 1875 р. цісарем, але в єго імени панувала єго мати Це ан і славна єго тета цісарева вдовиця Цу-хсі („Добротливе благословенєє"). В марті 1889 р. став він був справдешним цісарем, але і тоді ще заступала єго цісарева вдовиця, аж остаточно в 1898 р., коли молодий цісар показав ся прихильником реформ, цісарева-вдовиця обняла знов реґентию. Від тої пори цісар, що оженив ся був з якоюсь подальшою своякою цісаревої-вдовиці і не мав дітий, не займав ся зовсїм справами держави. За то вся власть державна спочивала в руках цісаревої-вдовиці Цу-хсі, котру треба безперечно зачислити до найвизначнійших женщин всїх часів. Уроджена в 1834 р. і походячи з бідного роду, стала она була побічною жінкою цісаря, але небавком уміла так єго опанувати, що заняла місце першої жінки а навіть сама поправді панувала. По смерти цісаря стала реґенткою. За єї то пановапя настали були в Хінї ті великі події, що зробили величезний переворот в цілій хіньскій держав . В тих вельми тяжких часах уміла она не лиш удержати ся при власти, але й зберегти державу від упадку та завести в ній новий лад, відповідний духови часу.

О скілько доси знати вибрано реґентом князя Чуна, брата помершого цісаря а наслідником престола або радше новим цісарем має стати єго син Пу-ї, уроджений 11 лютого 1906.

Новинки.

Львів, дня 16-го падолиста 1908.

— Іменованя. Є. В. Цісар іменував доцента на львівскій політехнїці Альфреда Донівота, надзвичайним професором механїки. — П. Міністер скарбу іменував дра Ром. Дідицкого і дра Романа Морачевского, секретарями міністеріяльними а концилістів міністеріяльних дра Ів. Служкевича і дра Мария Німчевского віцесекретарями міністеріяльними.

— Цісарский ювилей. Епископский Ординарият в Станиславові оповістив слідуюче зарядженє: Всі народи австрийскі обходять в тім році 60-лїтний ювилей правлїня державою через милостиво нам пануючого Найяснїйшого Монарха Франца Йосифа І. Щоби при тій нагоді виявити чувства льояльности і преданности і щоби просити у Всевишнього Царя небесного ласки і помочи еще на довгі літа для великодержавного Імператора нашого, поручаєсь і заряджуєсь, як слїдує: 1) Всі душпастирі в неділю попереджаючу день 2 грудня сего року відправлять торжественне богослуженє на котрім має виголосити ся відповідна до торжества проповідь. 2) В сьвятій літурґії належить влучити службу на всякє прошенє враз з ектенією, намірене однак парохіяльне за вірних остає ненарушене. 3) При кінци сьв. літурґії перед одпустом належить відспівати: „Тебе Бога хвалим" при виставленю Найсьв. Тайн. 4) По схованю Найсв. Тайн і по отпусті належить внести трикратне многолїтствіє в честь Найяснїйшого Монарха і відспівати гимн: „Боже буде покровитель". 5) На се торжество належить запросити всї дотичні власти сьвітскі і військові.

— Є. Е. ВПр. Митрополит граф Андрей Шептицкий приїхав в пятницю до Віденя а в суботу рано вибрав ся в дальшу дорогу до Риму.

— Президент і віцепрезидент почт. Для дирекциї почт і телеґрафів у Львові системізовано посаду президента в IV ій і одного віцепрезидента в V ій клясі ранґи. Президентом іменовано дотеперішного начального директора п. Івана Любича Сеферовича, а віцепрезидентом радника Двору п. Людвика Пікора.

— Оповіщенє. Ц. к. Міністерство торговлі розпорядило, що значки почтові давної емісиї можуть бути дальше уживані аж до відкликаня, до наплачуваня на картках почтової каси щадничої.

— Лїцитация. Дня 19 падолиста 1908 о годині 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Перемишли публична лїцитация невідобраних товарів як: убраня, вино, шкіра, скло, спіритус, машина до шитя, машина рільнича, стіл, коняк, перець, образ, гербата, книжки, зеркало, шафа, фарба, шампан, мило, рум, корінє і т. д.

— З судової салї. Перед львівским судом ставав оногди Остап Стахів, мельницкий помічник із Стрілок обжалований о злочин публичного насильства через уведенє і участь в крадежи. Стахів влюбив ся був в 14-лїтний доньці торговельника Хаїма Лейби Кіттенільсон в Стрілках і почав єї намавляти, щоби она перейшла на християньску віру. О тім довідали ся родичі і так докучали доньці, що она постановила втечи від них. Забравши трохи гроший виїхала з своїм милим до Станиславова. Стахів примістив єї там при гамошній рускій катедральній церкви, де она вивчала ся католицкої віри і охрестила ся, а відтак Стахів оженив ся з нею. Родичі дівчини зробили донесенє до прокураториї, а та потягнула Стахова до одвічальности. По переслуханю сьвідків засуджено Стахова за уведенє на 8 днів вязниці але увільнено від вини за участь в крадежи. Жінка Стахова була через цїлий час розправи укрита, бо прибув

каго. Але я не мусїла терпіти матеріяльної нужди. Коли він третий місяць не давав знати о собі, я вибрала ся насамперед до Детроа, здогадуючись, що він там перебуває. Відтак поїхала я шукати єго в Ст. Люй, де він давнійше мав посаду і де ми пізнали ся. Тимчасом згорів той многоповерхий дім в Чікаґо, де ми мешкали і треба було розпізнавати богато нещасливих, як то звичайно буває при таких пожежах. За одну таку нещасливу, що там згоріла, і мене мали, о чім відтак і ґазети писали. Аж в кілька недїль опісля впала єму в Ню-Йорку одна з тих ґазет в руки. Він менї єї показував. Доказав менї також, що післав був навіть до Чікаґо гроші на мій похорон, котрі там приняли і опісля не звернули. Коли я знов приїхала до Чікаґо, застала я вже, що на тім місци, де згорів той дім, ставили вже новий. Вражена новим нещастєм до глубини душі вернула я так, як стояла, назад до Ст. Люй, де жила дівчиною і де моя віно єсть заінтабульоване на однім домі. Я не хотїла вже нїчого про цілий сьвіт чути нї видіти, не хотїла знати нічого і прожила майже цїлий рік в як найбільшій самоті. Але мене зачав щораз більше мучити гнів, що він мене покинув.

Одного дня прийшло менї на гадку, що пропавший пішов може на всхідне побереже і я поручила одному бюрови в Бостонї а одному в Ню Йорку, щоби за ним шукали. В кілька днів опісля одержала я від бюра в Ню Йорку жадану інформацию. Ріф задержав був своє дійстне назвиско — дальший доказ, що ділав в добрій вірі. Коли я знов з ним злучила ся, як то ви преці знаєте і він менї все вияснив, не повинна я була відмавляти єму тої єго доброї віри. Взагалі я повинна була зовсїм инакше поступати супротив него як давнійше. Але я того не зробила а то длятого, бо він що дня проливав сльози та зітхав як яка баба. За ким, то я не потребую того й говорити. Мене то щораз більше роздразнювало. Та й не могло инакше стати ся. Одного вечера він вже більше не вернув. Втік і пропав знову. То мене добило. То одно, що я ще на моє оправданє собі в своїй голові уложила — а ви знаєте, як то дивно умираючі самі себе судять — єсть то, що я довідала ся від шпитального лікаря, що мабуть вже богато літ носила сю хоробу в собі. Видко, що я вже давно мусїла бути хора. Колиб ви з ним коли де знов зійшли ся, то скажіть єму то. Я вас сердешно о то прошу. Та й скажіть єму також, що я прошу єго, щоби він менї простив так само, як і я єму все прощаю. Старайте ся і ви єму простити. Ви можете то зробити зовсїм сьміло. Він не хотів вас обманювати. Лиш то одно зле зробив, що, як то я з него видобула, не розповідав вам нічого про своє перше подруже.

Джесі не була в силї і слова промовити. Очи зайшли їй сльозами, коли стискала дрожачу руку недужої.

Она посиділа аж до кінця того часу, в котрім можна навідувати ся до недужих, а відтак глубоко тронута попращала ся з тяжко недужою.

Пізнїйше заходила що тижня раз до шпиталю. Жінка, котрою она була заопікувала ся, мала ся щораз лїпше, але стан здоровля панї Ріфової погіршав ся щораз більше.

Задля довшої подорожі на полуднє, якої вимагало від неї єї званє, не могла она через два тижднї один по другім навідати ся до шпиталю, а коли третого тижня там знов явила ся, довідала ся, що панї Ріфова померла і що єї вже й поховали.

(Конець буде).

ші на розправу родичі і инші жиди грозили, що єї набють.

— Самоубийство. В будинку Видїлу краевого кинув ся нинї рано з вікна другого поверха в самоубийчім намірі 23 лїтний правник Здислав Бурдон, практикант Видїлу краевого і пот ,вк ся та покалїчив ся тяжко. Зі зломаними обома ногами і непритомного відставлено его до шпиталю. Що було причиною самоубийства, не звістно.

— Нова семінария в Руднику. Вписи до ново відкритої державної мужескої семінариї учительскої в Руднику над Сяном, а то так до кляси приготовляючої як і на I. курс, будуть відбувати ся в днях 25, 26 і 27 падолиста с. р. При вписї треба предложити: 1) метрику хресту або уродженя; 2) сьвідоцтво здоровля, видане урядовим лїкарем на приписанім формулярі; 3) послїдне сьвідоцтво шкільне; 4) на случай перерви в науках сьвідоцтво моральности. В цїли принятя до кляси приготовляючої вимагає ся укінчених 14 лїт, а в цїли принятя на курс — укінчених 15 лїт. Вступні іспити відбудуть ся 28 с. м.

— Видїл Товариства сьв. Ап. Петра епархії станиславівскої надїлив з приходів року 1907: а) запомогами зворотними: церков в Хлопівцї квотою 700 К; по 500 К церкви в Шидлівцях, Делятинї, Кропивници прилуч. до Іспаса, Звенигородї прилуч. до Зеленої і каплицю в Кичері прилуч. до Глїбоки, а по 200 К церкви в Милівцях і Пшеничниках; б) замогами безворотними по 400 К церкви в Вашківцях і Цаневі, а по 200 К церкви в Печерній прилуч. до Жежави, Боянчуку прилуч. до Погорилївки, Королївцї прилуч. до Корнича, Пшеничниках, Потічку прилуч. до Снятина і каплицю в Давидах Зруб прилуч. до Сторожинця.

— Молочарскі спілки на Українї. Київска „Рада“ доносить, що сими днями приїхав до Київа п. Михайлюк з Галичини, фаховець в справі орґанїзациї молочарских спілок. Він має заложити в Київі українське товариство для орґанїзациї і підтримуваня кооперативних молочарских спілок серед українського селяньства.

— Дрібні вісти. Шкарлятина у Львові зачинає знов прибирати більші розміри. Дня 12 с. м. занедужало на сю пошесть знов 11 осіб. В гр. кат. семинариї духовний занедужав один 12-лїтний ученик, а що там разом з ним було ще сім инших, то всїх виключено від науки в школї а недужого ізольовано. — Трибунал касацийний відкинув жалобу неважности вломника Васїньского Снєгуцкого і затвердив вирок першої інстанциї. — В Станиславові веде ся від четверга процес против 45 селян обжалованих о злочин публичного насильства і став лене опору урядуючим властям. До розправи покликано 58 сьвідків.

— Хитрі вломники в Садаґурі. Дня 7. с. м. заїхало в ночи з суботу на недїлю коло аптики в Садаґурі трох панів повозом. На то надійшов якраз міский сторож нічний і зачав ім приглядати ся. Тоді один з тих панів відозвав ся до него і сказав, що они якраз виїзджають з аптики і не мають на дорогу циґар а аптикар вже ляг спати. Може би він, сторож, був так добрий і купив де 10 штук красних трабуко. На то дав єму той пан золоту 10 коронівку і сказав: За то купиш циґар а решту сховай собі за дорогу. Сторож зміркував зараз, що то якісь великі пани, коли так щедро платять і постановив конче роздобути для них трабука, хоч то було вже пізно в ночи, та й побіг. Тимчасом „великі пани“ виймили вікно в аптицї, влїзли до середини і виперли звідтам зелїзну касу та не чекаючи вже на трабуко, щезли без слїду. На щастє аптикар вечером вибрав з тої підручної каси всї грубші гроші, лишивши в ній лиш 100 кор. дрібними. Хитрі вломники все-таки заробили на тій 10 коронівцї, що єї дали добродушному сторожеви на трабука.

Телеґрами.

Відень 16 падолиста. Є. Вел. Цісар приймив нинї перед полуднем в достоїньстві тайних радників, міністра Ґеорґі'го, і бувших міністрів дра Фідлера, дра Ебенгоха, дра Ґесмана і Пешка.

Відень 16 падолиста. Цісар приймив нинї перед полуднем пануючого князя Івана Ліхтенштайна, котрий подякував за прислані єму Цісарем желаня з нагоди 50-лїтного ювилею правлїня і котрий зі своєї сторони зложив Монарсі желаня з нагоди 60-лїтного ювилею володарства Цісаря.

Відень 16 падолиста. Цісар відобрав нинї перед полуднем присягу від новоіменованого президента міністрів бар. Бінерта, відтак від першого президента трибуналу адмінїстрацийного марк. Бакегема а опісля від новоіменованих міністрів бар. Гердтля, Жачека і Шрайнера. — Пізнїйше явили ся уступаючі міністри на пращальний авдиенциї а відтак Монарх приняв новоіменованих міністрів та управителїв поодиноких міністерств на повитальній авдиенциї.

Петербург 16 падолиста. Указ о вільних слухачах був несподіванкою для міністра просьвіти Шварца, котрий довідав ся о тім аж з ґазет. В кругах польских оповідають, що Шварц з тої причини подав ся до димісиї. Столипин старав ся вплинути на него, щоби димісию відкликав.

Білград 16 падолиста. Часопись „Штампа“ оголосила до публики відозву, в котрій звертає увагу на якусь, як каже, зраду, якої допустив ся директор державної фабрики пороху в місцевости Обішечево коло Крушевацо, підполковник Становвич фабрикациею нездатного до ужитку пороху. Зрада краю єсть тим страшнїйша, що тому офіцирови ішов на руку начальник технічно артилерийної секциї в міністерстві війни, полковник Власич. Патрони, наповнені порохом нездатним, треба тепер в Краґуєвацу наповняти иншим порохом. В компетентних кругах настав з тої причини формальний переполох. Становвича мали навіть висилати до закупна пороху в Німеччинї

НАДІСЛАНЄ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середнєевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди: нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·02, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): 3·50
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·31,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 3·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Кржеміцкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).